

ikke sætte sig. Med Fingerspidserne stukket ned i Vestelommerne blev han ved at gaa op og ned foran hende, optaget af at forklare og forsvare sine Bevæggrunde til at handle, som han havde gjort.

Jakobe lænede sig tavs tilbage mod Bænkens Ryg, paa hvilken hendes ene, udstrakte Arm hvilede. Og mens hun med et vagtsomt Udtryk fulgte ham paa hans Frem- og Tilbage-marsj, slog det hende igen, hvor han dog havde forandret sig. Hvad kan han have oplevet? — tænkte hun, og der skød et Glimt af Mistro op i hendes mørke Øjnes forskende Blik. Skulde der ligge noget utilstaaet under denne sære Holdningsløshed? Skulde Tilbageholdenheden igaar og Pirreligheden idag have den samme skjulte Aarsag? . . . Og hans sidste italienske Breve? . . . Hans lange Tøven med at bestemme sig til at rejse hjem? . . .

Hun strøg sig med Haanden over den formørkede Pande. Hun vilde med Magt forjage alle saadanne stygge Tanker. Hun vilde ikke mistro ham.

„Det gør mig næsten mest ondt for Ivan,“ sagde hun og saae bort. „Han har virkelig været rørende i sin Iver for din Sag. Jeg tror ikke, han kunde have anstrengt sig mere, om det havde været hans egen Fremtid, det galdt.“

Per vilde først ikke svare herpaa. Det var begyndt at ærgre ham, at han altid skulde høre om Ivans Opofrelser, som han ikke tillagde synderlig stor Betydning.

„Ja, det er naturligvis kedeligt. Det gør mig virkelig ondt for din Broder, . . . men derved er nu ingenting at gøre. Forresten maatte Ivan have kunnet sige sig selv, at med den Slags Folk nyttede det ikke at føre mig sammen.“

„Du havde dog selv akcepteret dem.“